

De Verschdemann.

„Verschde, wer kaafd! Verschde, wer kaafd?
Verschde un Beese un Schrubber!“
De Korb un die Keez hoch uffgehaafd,
So gebbd er sich fermlich e Schdubber.
„Gundach aah, Madammche, brauch'n se heid nix,
Verschde for Aläärer, Verschde for Wicks,
Verschde un Schrubber un Beese,
Krieh' ich heid nix se leese?“

Ganz vor de Schadt, faschd am Wald schun schdehd,
Es Verschdbinnerhiddche do drause;
Do dhud er midd seiner Alde, de Grehd
Un seine paar Rinner hause;
Hold Reifig for Beesem un schlachd wo im Gau
E Bauer e Kalb un e Bauer e Sau,
Do hold er die Hoor sich un Verschde,
Un muß er aah hungre un derschde.

E luschdiges Männche, äh" aarmig nor,
 Midd Hoor, so weiß schon wie Schloose;
 So ziehd er schon an de zwanzig Johr
 Durch unser Gäßjer un Schdroose
 Schon wie ich noch kläh" un wie mer als jung
 Do sinn merm ofd haufeweiß noohgeschbrung,
 Un helfen vor Dhere un Schduuse
 Un Fenschder sei" „Verschde" ruuse.

In de ledichd Zeid iß er seldner kumm,
 Ald dhud er un ziddrig werre;
 Drumm wie ich heid morje sei" Ruuf vernumm,
 Do mußd ich vum Schduhl uffschnerre.
 An's Fenschder geschbrung un es uffgeriß,
 Dem Alde e Baze nunnergeschmiß,
 So hehr ich biß hinne an's Werrschde,
 Berklinge sei": „Verschde, kaafd Verschde!"

